

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Užbaigę gavėnios laikotarpį, Kristaus Prisikėlimo parapijos tikintieji buvo pakviesti aktyviai įsijungti į Didžiojo Tridienio liturgiją. Taip pat išties Tridienį buvo klausoma išpažinčių.

Vadovaujant klebonui dekanui kun. V. Grigaravičiui, buvo sudaryta darbo grupė, kuri, pasiskirsčiusi, pareigomis rūpinosi bažnyčios puošimu, procesijomis ir aktyviu dalyvavimu liturgijoje. Kiekvieną dieną prieš pamaldas buvo aiškinama liturgija, kad tikintieji galėtų tinkamai išgy-

DIDYSIS TRIDIENIS PRISIKĖLIMO PARAPIJOJE

venti Didžiojo Tridienio Velykinę paslaptį.

Didžiojo ketvirtadienio pamaldose dalyvavo visi parapijoje dirbantys kunigai. Pamaldų metu kun. A. Jagelavičius sakė homiliją, kurioje aiškino Paskutinės vakarienės prasmę ir Eucharistijos įsteigimo svarbą.

Klebonas V. Grigaravičius kvietė skirti daugiau dėmesio Eucharistijos paslapties išgyvenimui ir jos pagarbinimui. Kartu tai buvo prašymas, kad Jėzus, kuris ateina duonos pavidalu į kiekvieno tikinčiojo širdį, taptų brangiausia vertybe ir lobiu jų kasdienybėje, kuri yra pilna išbandymų, pavojų ir gundymų.

Parapijiečiai buvo raginami vertinti tylą, kuri prasidėjo nuo Didžiojo ketvirtadienio ir tęsėsi iki Didžiojo šeštadienio pamaldų, nes tik tyloje ir asmeninėje maldoje galima pajusti Dievo veikimą.

Didžiojo penktadienio pamaldas vedė klebonas dekanas kun. V. Grigaravičius ir vikaras kun. E. Jotkus. Prieš Didžiojo penktadienio pamaldas buvo pasiruošta gyvai perskaityti Kristaus Kančios istoriją, pasiskirstant rolėmis, kad tikintieji galėtų geriau priimti ir išgirsti Dievo žodį. Taip pat tam buvo skirtas didelis dėmesys homilijoje ir Kryžiaus išaukštinimo ir pagarbinimo liturgijoje. Po pamaldų Kristaus Prisikėlimo parapijos tikintieji buvo kviečiami dalyvauti Kryžiaus kelio procesijoje nuo Šv. Gertrūdos bažnyčios iki Kauno Arkikatedros.

Didžiojo šeštadienio pamaldos prasidėjo 20.00 val. bažnyčios šventoriuje ugnes šventinimu. Pamaldose dalyvavo visi parapijoje dirbantys kunigai ir gausus būrys tikinčiųjų. Pamaldų metu vykstant gerai organizuoti liturgijai, tikintieji nuoširdžiai meldėsi ir priėmė Šv. Komuniją. Jie buvo apgaubti nuoširdžiu dvasiniu džiaugsmu, kuris buvo jaučiamas tikintiesiems skirstantis iš bažnyčios.

Velykų ryto pamaldos prasidėjo mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje iškilmingu Prano Beinariaus bažnytiniu introitum. Labai gražiai giedojo parapijos jaunimo choras, vadovaujamas vargonininkės Danguolės Beinarytės. Procesija pajudėjo iš mažosios Prisikėlimo bažnyčios į atstatomąją Paminklinę Prisikėlimo bažnyčią. Procesijoje dalyvavo visi parapijoje dirbantys kunigai, seserys vienuolės ir gausus tikinčiųjų būrys.

Paminklinė Prisikėlimo bažnyčia buvo pilna žmonių. Jie klausėsi Kauno arkivyskupo Sigito Tamkevičiaus ir parapijoje dirbančių kunigų velykinio sveikinimo.

Po iškilmingų šv. Mišių klebonas dekanas kun. V. Grigaravičius ir vikaras kun. E. Jotkus sveikino žmones su prisikėlusio Kristaus švente, spaudė jiems rankas ir linkėjo visokeriopos Dievo palaimos.

Prisikėlimo parapijos spaudos atstovas Giedrius Kalninis

PAREMKIME TREMČIŲ IR PRISIKĖLIMŲ PAMINKLĄ

Per pastaruosius šešis dešimtmečius Lietuva patyrė daugybę vargų ir nuveikė daug žygdarbių, vertų įamžinti paminklais. Jų nemaža pastatyta ir tikriausiai dar bus statoma. Kartu neužmirština, kad vyresniosios kartos sumanyti paminklai labiausiai ją pačią ir domina. Todėl vertėtų nesiūlyti jų daugybės, o labiau susirūpinti kokybe ir emociniu iškalbingumu bei funkcionalumu. Keturioms dešimtims didvyriškų metų kovai už spausdintą žodį atminti puikiai tarnavo ir tebetarnauja kuklus *Knygnešio* paminklas prie Karo muziejaus, o amžiais negęstančiam laisvės ilgesiui - liekna *Laisvės* statula ir Tėvynės vaikų pasiaukojimui - *Nežinomojo kareivio* kapas ten pat.

Visos Lietuvos prisikėlimą laisvai gyventi, o kartu ir sudėtas tam aukas įamžina **Prisikėlimo bažnyčia Kaune**. Šiam didingam statiniui buvo lemta išgyventi visas tautos ir šalies negandas. Jos uždarymas atspindėjo tautos išblaškymą ir trėmimus, jos nuniokojimas - dvasinį žmonių nualinimą. **Ji išties buvo tapusi tremtine, nors ir niekur neišgabenta.**

Atgimimo metais buvo pradėta entuziastingai ją atstatinėti valstybės ir gyventojų bei užsienyje atsidūrusių tautiečių lėšomis, ir daug didelių darbų yra nuveikta. Deja, pastaraisiais metais entuziazmas atrodo nuslūgęs, o stabčiojantys darbai negali būti tikrai sėkmingi. Galbūt dalį

rėmėjų atitraukė Valdovų rūmų Vilniuje atstatymo užmojis.

Abu šie projektai yra perspektyvūs tuo, kad jie net tik stūksos, it statulos, o veiks kaip dvasiniai, kultūriniai ir istoriniai centrai. Valdovų rūmų atstatymą Lietuvos žmonės remia, norėdami prikelti valstybės galios sąmonę, o Prisikėlimo bažnyčią - kaip dvasios gyvybės simbolį. **Be dvasios gyvybės žlunga tautos ir valstybės, todėl Prisikėlimo bažnyčią atstatyti ne mažiau svarbu, kaip Valdovų rūmus prikelti.** Beje, Paminklinei bažnyčiai reikia kur kas mažiau lėšų, kaip Rūmams, ir darbai daugiau negu įpusėti.

Mes manome, kad šalia pirmosios parskirties, kaip atgautos Nepriklausomybės

paminklo, reikia Prisikėlimo bažnyčiai tremtinei suteikti antrą oficialią paskirtį kaip Paminklą Rytų ir Vakarų tremtiniam. Nors priverstieji pasitraukti į Vakarų nepatyrė tokių vargų, kaip ištremtieji į Rytus, bet daugumai širdies skausmas nebuvo mažesnis.

Dabar Rytų ir Vakarų tremtiniai bei jų vaikai - atitinkamai savo išgalėmis - turėtų sutartinai paremti šią prakilnų skaudžios jų dalios atminimo įamžinimą, o kartu padėką Dievui už atgautą Tėvynės laisvę.

Girdime ir TV ekrane matome, kad Paminklinėje bažnyčioje įrengiamos žuvusiųjų už laisvę pagerbimo vietos. Verta įamžinti ir gyvųjų patirtus tremtyje vargus. Kaunas labiausiai nukentėjo nuo 1941 m. birželio tremčių, todėl čia būtų tinkamiausia vieta Gedulo ir Vilties diena minėti. Svajojama apie Vilniaus-Kauno bipolio (dvimiesčio) sukūrimą.

Tokiu atveju juo labiau derėtų kai kuriuos visos Lietuvos bendruosius minėti-

mus rengti Kaune. Lietuvos valstybė yra didžiai skolinga tiems savo tremtiniam, kurie puoselėjo laisvės viltį Sibire, ir tiems, kurie savo žygiais plačiam pasaulyje neleido jam užmiršti didžios Lietuvai okupantų daromos skriaudos. **Todėl nevalia valstybės vadovams nusiplauti rankas** ir sakyti, kad Prisikėlimo bažnyčia - tik pamaldžiųjų reikalas. Paskyrę šimtą milijonų litų Valdovų rūmams, neturėtų išsisukinėti nuo dešimties milijonų skyrimo šiam tremtinių bei jų artimųjų gėlos ir dvasios tvirtybės paminklui.

Prezidentas Valdas Adamkus, 2002 m. sutikęs būti Prisikėlimo bažnyčios atstatymo globėju, oficialiai pavedė tą rūpestį Lietuvos Respublikos Vyriausybei. Laiksime konkrečių Seimo ir Vyriausybės veiksmų, bet negalime palikti visą rūpestį valstybinėms institucijoms. Sovietinės spaudos metais Katalikų Bažnyčią kaip stipriausią tautos atsparumo veiksnį vertino daugumas Lietuvos gyventojų, net ir

abejingų religijai. Mes manome, kad dabar ši Gedulo ir Vilties, Tremčių ir Prisikėlimų paminklų dera remti visiems Lietuvos mylėtojams be įsitikinimų skirtumo. Gražu, kad daugelis žmonių aukoja Prisikėlimo bažnyčiai, naudodamiesi Telekomo paslauga ir skambindami telefonu 8 900 80019. Savo ruožtu bažnytinė vadovybė galėtų patvarkyti, kad vieną kartą per metus, iš anksto tinkamai pranešus, būtų visose **Lietuvos bažnyčiose daroma rinkliava šiam kilniam tikslui.**

Kunigas Vytautas Grigaravičius, paminklinės Prisikėlimo bažnyčios Atstatymo tarybos pirmininkas, Kauno miesto dekanas

Kunigas Vaclovas Aliulis, Vienuolis marijonas, Vilnius

Leonas Juzonis, Garbės kraštovyrininkas, Kaunas

PARAPIJOS SUSIRINKIMAS

Šaltas ir vėjuotas sekmadienio rytas nesutrukdė parapijiečiams rinktis į atstatomą paminklinę Prisikėlimo bažnyčią vienuoliktos valandos Šv. Mišioms. Tikintieji, drąsiai klaupiantys ne ant kruopščiai išblizgintų grindų, o ant betoninės dangos, iš širdies giedantys ne šiltoje jaukioje bažnyčioje, o dar vėjų perpučiamame ir nespėjusiame išilti pastate primena, kad bažnyčios statyba prasideda ne nuo plytų ir statybinių darbų, o nuo tikinčiųjų, nuo bendruomenės gyvo tikėjimo.

Po Šv. Mišių parapijos klebonas kun. Vytautas Grigaravičius dar kartą priminė susirinkusiems pastoracinės tarybos vietą parapijos gyvenime, jos funkcijas. Pasiūdamas schemomis pristatė parapijoje veikiančias struktūras jų tarpusavio ryšius, atskaitomybę.

Veiklos ataskaitas pristatė pastoracinė taryba, Caritas, tikybos mokytojų metodinis centras, ateitininkų kuopa, jaunimo centras „Vynmedis“, Taize centro jaunimas, šeimų sielovados sekcija. Klebonas pristatė finansinę ataskaitą.

Per vienerius vadovavimo parapijai metus kun. V. Grigaravičiui pavyko suburti darbingą komandą. Tą liudija plačiai išvystyta Carito veikla ir pradėjusios darbą naujos veiklos grupės. Caritas veikia struk-

tūruotai, darbas dalijamas atskiroms sekcijoms. Tikybos mokytojai aktyviai dalyvauja parapijos gyvenime išpareigodami konkrečiai veiklai parapijoje: darbui su ateitininkais, jaunimo centro veiklos organizavimui, sienlaikraščio ir parapijos laikraščio leidimui. Jaunimas iš Taize centro ir „Vynmedžio“ bando apjungti veiklą. Nemažai nuveikusios ir kitos grupės, nepateikusios veiklos ataskaitų.

Susirinkime dalyvavo Žaliakalnio seniūnijos vyriausia specialistė bendriesiems rei-

ranoriškumą liudijo ir kvietimas ieškant problemų sprendimo apsilankyti Savanorių 214, arba skambinti telefonu 313472.

Susirinkime dalyvavo ir Algis Junevičius, KTU Europos teisės dėstytojas. Jis pristatė Lietuvos perspektyvas įstojus į Europos Sąjungą. Svečio pateikta statistika apie tai, kad mūsų pragyvenimo lygis sudaro tik 30% ES pragyvenimo lygio, skatino kiekvieną pagalvoti apie asmeninę atsakomybę, apsprendžiant savo ateitį.

Susirinkimą užbaigė nuotaikingas kaimo kapelos koncertas.

Kiekvienas, dalyvavęs šiame susirinkime galėjo pajusti parapijos bendruomenės problemas ir džiaugsmus, atrasti galimybę prisidėti prie gyvosios Bažnyčios kūrimo savo darbais, pasiūlymais. Nuoširdi parapijos klebono padėka tikintiesiems už nuveiktus darbus, padrąsinantis žodis skatina naujiems darbams, iniciatyvoms.

Sąmoningas, aktyvus tikinčiųjų dalyvavimas Šv. Mišių šventėje, susidomėjimas parapijos reikalais, noras dalyvauti juos aptariant ir sprendžiant esančias problemas, leidžia drąsiai teigti, kad tikrai dideli pastato atstatymo rūpesčiai neužgožia sėkmingai vykdomo svarbiausio darbo - sielovados - kelio, kuriuo eidama Bažnyčia padeda žmogui sutikti Dievą, būti Jo bičiuliu.

A. Krunglevičiūtė

ATRASKIME DIEVO MALONĘ

Kasdien kalbame nuostabią maldą „Sveika, Marija, malonės pilnoji“. Baigiantis šv. Mišioms kunigas laimina išeinančius: „Telydi jus Viešpaties malonė“. Visi apaštalų laišakai, ypač Pauliaus ir Jono, dažniausiai prasideda: „Malonė jums ir ramybė nuo Dievo“. Kas gi yra Dievo malonė?

Įsivaizduokime pasmerktąjį mirti, krūpčiojantį iš baimės, pasigirdus žingsniams už kameros durų. Ką sukeltų širdyje atsidiarius durims išgirsti žodžiai: Tau suteikta malonė, tu nebūsi sušaudytas. Tai reiškia, kad nusikaltėlio pasigailėta, jam dovanota bausmė. Tai ir yra pirminė žodžio „malonė“ prasmė.

Ryškiausiai Dievo malonę galime suprasti iš Marijos gyvenimo. Ateidamas pas Mariją angelas pasakė: „Sveika, malonėmis apdovanotoji“. Tiek malonių nėra turėjęs nė vienas nei Senojo Testamento, nei Naujojo Testamento žmogus žemėje. Marija neturi gimtosios nuodėmės. Ji šventa iš prigimties ir tą šventumo grožį Bažnyčia įvardija Nekaltai Pradėtosios vardu. Mariją Dievas išrenka būti savo Sūnaus Motina.

Marijos pavyzdys įrodo, kad Dievo ir kūrinijos santykiuose pirmą visą ko yra malonė. Malonė yra tas laukas ir vieta, kurioje kūrinys gali sutikti savo Kūrėją. Malonė yra Dievo „pasirodymas“ ir pasilenkimas virš kūrinio. Ji yra tai, ko pripildomos žmogiškojo Dievo troškimo bedugnės.

Ką reiškia Kristaus atėjimas į žemę? Kad

Tėvas myli Sūnų, yra tam tikra prasme tėvystės priedermė ir pareiga. Bet tai, kad Jis myli mus - yra gryna malonė, teikiama visiškai nesuinteresuotai. Žmonija gauna jau nebe kokią nors dovaną, bet Jį patį kaip dovaną. Dievo malonė reiškia nebe tik Dievo palankumą, bet Jo buvimą su mumis ir mumyse.

Ką reiškia kiekvienam mūsų, kad Marijos istorija prasideda žodžiu „malonė“? tai reiškia, kad ir mums iš pat pradžių skirta malonė, kad Dievas mus laisvai ir neatlyginamai pasirenka. Tai reiškia Jo nepaaiškinamą palankumą, Jo atėjimą Kristuje, aukojimąsi iš tyros meilės. Štai kas yra Dievo malonė.

Malonės atradimas, į kurį mus veda Marija per Kristų, keičia mūsų gyvenimą. Tai labai asmenišką kvietimą atsiversti. Tai galimybė matyti ir jausti Dievą jau šiame gyvenime. Taigi malonė tam tikra prasme sudabartina amžinąjį gyvenimą, ji yra jo pradžia. Mes tarsi vaisius motinos iščiose gyvename Dievo malonėje ir dovanoje, esame gludinami ir daromės kasdien tobulesni, mumyse auga vidinis, naujas žmogus, tas, kuris kada nors gims anam tobulam nesenstančiam pasauliui.

Šv. Paulius moko: „Neimkite Dievo malonės veltui“ ir klausia: „Ką padariau su Dievo malone?“ Netausojame Dievo malonės, kai į ją neatsiliepiame, jos nepuoselėjame, kad galėtume duoti Dvasios vaisių, kai niekiname Dievo gerumą, pakantu-

mą, kai kraštutiniu atveju prarandame Dievo malonę įpuldami į nuodėmę ir joje pasilikdami.

Atsiliepdami į Dievo malonę pirmiausia dėkoti už ją Dievui. Dėkoti nereiškia atsilyginti už malonę ar duoti ką nors mainais, kad ir maldą. Be jų ką mes galėtume duoti Dievui mainais? Dėkoti reiškia pripažinti malonę, suprasti, kad ji duodama dykai.

Kaip ir Marija išstarkime Dievui kasdien savo „Magnifikat“ ne tik švęsdami Eucharistiją, bet ir įvairiausiomis savo egzistencijos akimirkomis, kurių yra pilna kiekviena Dievo mums dovanota diena, nes, anot šv. Pauliaus: „Dievo malone esu, kas esu“. Kasdien atgaivinkime mumyse esančią malonės dovaną kokia nors mintimi, prisiminimu, vaizdiniu, kartais vienu Dievo žodžiu, pastebėtu pavyzdžiu. Tada ir sugrįžtame prie šaltinio, pajuntame, kad Dievas yra „su mumis“.

Jautrumą Dievo malonei suteikia tikėjimas. Jos nebus arba ji negalės veikti, jei nebus jai priimančio tikėjimo. Lygiai kaip: nors aidėtų nuostabiausios melodijos, nebus nei garso, nei muzikos, jei nebus juos girdinčios ausies. Malonė ir tikėjimas - tai du sparnai, kad žmogus galėtų skraidyti. Tik tikėjimu malonė yra laikoma dovana: „Jūs gi esate išgelbėti malone per tikėjimą ir ne iš savęs, bet tai yra Dievo dovana, ir ne darbais, kad kas nors nesigirtų“ (Ef 2,8).

Adolfa Daukšienė

GYVENIMO ŽAIZDŲ GYDYMAS

Manau, kad mes visi turime mažesnių ar didesnių gyvenimo padarytų žaizdų. Gyvenimo? Tai labai abstraktu ir gan švelniai pasakyta. Beveik visas šias žaizdas mums yra padarę žmonės. Taigi kaltas ne gyvenimas kaip toks, bet kalti konkretūs žmonės, kurie, kartais net patys to nežinodami, mus skaudino ir žeidė. Taigi esame žaizdoti. Ne išorėje, bet viduje. O tai dar blogiau ir pavojingiau, nes mes nematome, nežinome, ar tų žaizdų iš visoturime, o jei turime, tai kokios jos: užgijusios, su nukritusiais šašais, nuolat šlapiuojančios, o gal nuolat kraujuojančios. Tiek fizine, tiek ir dvasine prasme tai pavojingas simptomas, nes kelia gyvybei pavojų. Ką daryti?

Kaip ir medicinoje - pirmiausia iširti. Vienas iš požymių, kad esame žaizdoti - tai vengimas, bėgimas ar net kaip stručio pasislėpimas nuo to, kas mums nemalonu, skausminga prisiminti, kas net gadina šios dienos ar net visos savaitės nuotaiką. Šis prisiminimas, mes sakome, tolygus „užgi-

jusios“ žaizdos draskymui. Tačiau ar ši žaizda tikrai užgijusi? Tikriausiai visiems yra tekę patirti tokią sceną: eimi, tarkim, Laisvės alėja ir matai visai netoli tavęs praeinančią matytą žmogų. Tu jį atpažįsti, susiedamas jį su tam tikra buvusia situacija, tačiau apsimeti, kad žiūri pro šalį ir jo nepastebi, kad esi užsiėmęs savo mintimis ar draugo pokalbiu ar kad paprasčiausiai labai skubi. Taigi tu jį pastebi, bet nenori matyti, nenori prisiminti ir vėl mažiau ar daugiau kentėti. Tai vienas iš vengimo simptomų, kuris nuveda į viduje slypinčią žaizdą.

Ką daryti? Ar pulti sveikintis, nepaisant savo jausmų ir emocijų? Visai ne. Tačiau reikia griebti šį vėl į pašamonę praslystantį, besprunkantį skausmingą prisiminimą „už skverno“ ir laikyti jį tol, kol šios dienos bėgyje atrasime laiko maldai. Nepatartina su tuo eiti miegoti, nes mums užsnūdus pirštai atsipalaiduoja, pagautasis išslysta ir vėl pasislepia giliai pašamonėje. Kitai dienai išaušus, kyla vėl ta pati grėsmė - „neturiu laiko“.

Taigi atradome laiko maldai (gerai būtų, kad tai ne vidurnaktis) ir savo bei Dievo akivaizdoje „ant raudono kilimėlio“ pasta-tome tai, ką dienos metu pagavome, pvz.: nenorą sveikintis su tuo žmogumi. Kaip išgydyti savo prisiminimus? „Kristus gydo mūsų atminties žaizdas taip, kaip motina moko savo vaiką nebijoti tamsos.“ (Gyvenimo žaizdų gydymas.-Sandora, 2002, balandis Nr. 4, psl.12). Kai 3 m. Paulius „savo kambaryje naktį girdi keistus garsus, jis bėga miegoti į tėvų lovą. Vėliau, rytmetį, kai saulė apšviečia kambarį, motina vedasi Paulių už rankos atgal į jo „vaiduoklišką“ miegamąjį. Abudu jie apžiūri visas baises vietas, žvilgteli po lovą ir atidaro spintą. Po to mama jam skaito ir žaidžia su jo žaislais - kambarys vėl tampa ramia vieta. Po pietų ji dar kartą pakartoja tai, ką darė ryte, o vakare ir vėl žaidžia su Pauliumi jo kambaryje. Berniukas sutinka vienas pasilikti savo kambaryje, nes jame praleido daug malonaus laiko. Gydydami prisi-

minimus taip pat elgiamės su Viešpačiu. Mes imame jį už rankos ir grįžtame prie patirtų skriaudų, nuo kurių nusigręžėme. Tuomet skriaudas matome jo šviesoje. Prisiminimų išgydymas, kai paimame jo ranką, išvalo mūsų senas baimes ir jausmus bei pripildo mus Kristaus jausmų. Mes žinome, jog paėmę Kristaus ranką tam, kad išgydytume savo prisiminimus, darome tai ne sakdami „viskas tvarkoje“, o kovodami,

įdant sugebėtumėme atleisti tiems, kurie mus iškaudino. Tai tas pats mūsų, kurį kovoja mirštantysis su savo neigimo, pykčio jausmais, derėjimusi ir depresija - tuo, ką jis patiria atleisdamas Dievui, kitiems ir sau pačiam už tai, kad gyvenimas baigiasi. Esame išgydyti ne tada, kai pasakome: „viskas tvarkoje“, bet kai ištariame: „aš atleidžiu tau už tai, kad mane iškaudinai, nes tas iškaudinimas man padėjo tobulėti ir aš esu

dėkingas, kad taip atsitiko“. Taigi Dievui padedant gyjame tik tada kai:

- 1) tam žmogui, kuris mus iškaudino, sužeidė, atleidžiame ar stengiamės atleisti;
- 2) šį skausmingą prisiminimą priimame ar stengiamės priimti kaip dovaną, padedančią mums tobulėti.

s. Loreta Ilekytė

JĖZAUS PRISIKĖLIMAS VAIKŲ ŠIRDYSE

2003m. gegužės 11d. Kristaus Prisikėlimo parapijoje vyko velykinė viktorina „Jėzaus prisikėlimas“.

Organizatoriai siekė padėti parapijoje besimokantiems vaikams pajusti sekmadienio šventę, padėti susipažinti su kitų mokyklų tikinčiais bendraamžiais, paskatinti domėjimąsi katalikų tikėjimu ir gyvenimu. Viktorina buvo skirta 3-5 klasių mokiniais, besimokantiems parapijos teritorijoje esančiose mokyklose. Dalyvavo dvi Žaliakalnio pradinės mokyklos komandos: „Petro laivas“ ir „Palaimintieji“. „Rūtelės“ pradinės mokyklos komandos: „Avinėliai“, „Zuikučiai“, „Rūtelė“. Tikybos mokytojas V. Juodpulis padėjo atvykti į viktoriną ir Silpnaregiu mokyklos komandai „Kristaus vaikai“.

Džiugu, kad puikiai galintys matyti saulės šviesą ir vieni kitus, su džiaugsmu priėmė ir tuos, kurie pasaulį mato širdimi: pasaulio vaizdus kuria liedsdami aplinką rankomis, įdėmiai klausydami. Jiems puikiai pavyko. „Kristaus vaikai“ ir „Petro laivas“ surinko vienodai taškų, todėl vertinimo komisijos sprendimu vietas nulėmė kapitonų turnyro rezultatai. Todėl II vieta atiteko silpniau matantiems, bet drąsiai rungtyniausiems „Kristaus vaikams“, o III vieta - „Petro laivui“. I vietą laimėjo „Rūtelės“

komanda. Vertinti nebuvo lengva, nes visi vaikai buvo puikiai pasiruošę. Ses. Donatai ir ses. Liudvikai teko nelengvas vertintojų darbas.

Komandoms reikėjo atlikti užduotis raštu. Kūrybinė užduotis leido dalyviams pasijusti poetais ir dainininkais. Rungtynės estafetėje ir kapitonų turnyre patikrino komandų vienybę ir pasitikėjimą. Tarp rungtynių vyko žaidimai, skambėjo giesmės.

Visi dalyviai renginio pabaigoje sulaukė apdovanojimų.

Šventę organizavę tikybos mokytojai dėkingi parapijos klebonui už suteiktą finansinę paramą ir Šeimos centrui, suteikusiam patalpas viktorinos organizavimui. Organizatoriai tiki, kad ši, jau antroji vaikų viktorina, taps laukiamu tradiciniu parapijos renginiu.

A.Krunglevičiūtė R. Šulskienė

MŪSŲ JUBILIATAS KUN. VACLOVAS ALEKSANDRAVIČIUS

Gim. 1916 12 13

Kun. 1942 12 19

Parapijoje nuo 1980 m.

Aukštaičių 2-2 LT-3005 Kaunas, Tel. (37) 797938

Gimė Čiobiškio miestelyje. Kunigu iššventintas 1942 12 19, vikaravo Šiaulėnų, Kraklių bažnyčiose. 1948 m. buvo paskirtas Vaidžgirio parapijos klebonu, vėliau skiriamas Sklarulių, Kriūkų Pabaisko, Šiluvos, Kauno Karmelitų klebonu, Kauno arkikatedroje bazilikoje administratoriumi, o nuo 1980 m. Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos altariaus.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu (Aukštaičių 4, Kaunas), nurodant laikraščiu „Prisikėlimas“. Tel. (8-37) 200883
 Vyr. Redaktorius parapijos klebonas - dekanas kun. Vytautas Grigaravičius,
 Giedrius Kalninis, Aušrelė Krunglevičiūtė, Birutė Vasylienė
Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis
 2003 m. Gegužė Nr.5